

Otroka v gozdu.

(Iz ruskega.)

va otroka, brat in sestra, šla sta v šolo. Pot ju je peljala mimo krasnega, senčnatega gozda. Na cesti je bilo vroče in prašno, a v gozdu hladno in veselo. „Znaš li kaj,“ reče bratec sestrici „v šolo vže še prideva. V šoli je zdaj še tako tesno in pusto, a v gozdu mora biti vse zelo veselo. Poslušaj, kako pojó tam ptičice; kako veselo skače veverica po vejah: Idiva tedaj tjà, sestrice!“

Sestrici ugaja bratcev svèt. Otroka vržeta knjige v travo, primeta se za roki in se zgubita mej zelenim grmovjem. V gozdu je bilo res prav veselo in prijetno. Ptički so skakali z veje na vejo, peli in ščebetali; drobni žužki so se svetili v travi. Videla sta tudi zlatega hrosta.

„Poigraj se z nama,“ rekla sta mu.

„Prav rad,“ odgovori jima hrost, „a nimam časa, moram si skrbeti za kosilce.“

„Poigraj se z nama,“ rekla sta otroka rumenej bučelici.

„Ne morem,“ odgovori jima bučelica, „moram si nabirati medú.“

„Ali se ne poigraš z nama,“ vprašala sta otroka mravljo.

A mravlja ni imela niti časa poslušati ju. Dobila je nekje slamico in hitela domóv, da si popravi svoje domovanje.

Otroka se obrneta k veverici in jo prosita, naj bi se poigrala z njima. Ali veverica je mahnila z repom in dejala, da si mora nabirati lešnikov in orehov za zimo. Golobček je rekel, da si dela gnezdice za mladiče. Sivi zajček je zbežal k potočku, da si umije gobček.

Tudi máinci ni bilo časa igrati se z otrokoma. Okoristila se je z lepim vremenom, da si naredi sočno in ukusno jagodo.

Otrokoma je postalo tesno, ker je vse delalo, a nihče se ni hotel igrati z njima. Tekla sta k potoku. Žuboreč po kamenji hitel je potok dalje.

„Ti gotovo nimaš nikakersnega dela,“ rekla sta mu otroka, poigraj se z nama!“

„Kakó, jaz nimam nič dela,“ zagromel je srdito potok; oj, vidva, lenúha! Poglejta me! Jaz delam po dnevi in po noči ter ne poznam nobenega počitka. Ali ne napajam jaz ljudi in živalij? Kdo umiva perilo, kdo vrti mlinska kolesa, nosi čolničke in gasí ogenj? O jaz imam toliko dela, da se nikoli ne oddahnem.“ Tako je govoril potok in žuborel dalje.

Otrokoma je postalo še tesneje pri srci in spoznala sta, da bi bilo bolje iti takój v šolo in še le po šoli zaviti jo nekoliko v gozd.

Nu v tem zapazi deček na zelenej vejici krasnega ptička. Sedel je, kakor se je videlo, prav mirno in pel veselo pesenco.

„Ej, ti veseli pevček,“ zaklical je deček ptičku, „izvestno nimaš nič dela. Poigraj se z nama!“

„Kaj?“ odgovori razžaljeni ptiček, „nič dela?“ Po ves dan moram loviti žužke, da nakrmim svoje mladiče. Jedva sem vstal, in ker ne morem še razprostrti svojih perotij, zabavam s pesencami mladičke svoje. A kaj delata vidva danes,

mlada postopača? V šolo nista šla, ničesar se naučila. Bégata po gozdu, da še druge motita pri delu. Idita raje tjà, kamor so vaju poslali stariši vaši, ker le tisti se sme igrati, kdor je storil vse, kar mu je bila dolžnost storiti.“

Otroka sta se sramovala, šla v šolo, in če sta tudi prišla prepozno, učila sta se pridno, prav pridno.

Z. Ž.

Sreča.

temnem gozdu, ne daleč od sinjega morja, živeli so nekdaj trije bratje sami záse, oddaljeni od vrvenja svetá. Nesrečni so bili, ker so izgubili vže v nežnej mladosti ljube stariše. Dokaj časa so preživeli vže v samoti in žalosti. Starejšemu bratu se je najprej zdolgočasiló v tej pustinji, zatorej reče ostalima: Izvestno je za tem gozdom še kako gorovje, a za gorovjem širni rodoviti svet. Drugi reče: Za gozdom se širi sinje morje a onkraj morja so lepa, imovita mesta; ondu se najde vsega, česar si zaželi sreé. A najmlajši pristavi: Kdo vé, so-li v ónej deželi tudi tako lepa drevesa, kakor tukaj v našej pustinji; kdo vé, je-li tam tudi ptički tako sladko pojó, kakor tù v prijaznej okolici našega doma. — Nato reče starejši odločno: Čemu bi svojo mladost tù iztratil?! Raje idem v daljni svet, iskat svoje sreče. Tudi jaz idem, dé drugi; najti hočem v daljini svojo srečo, vedel bi rad, je-li mi sreča mila? Tretji pa, kateremu nista dopala odloka njegovih bratov, povési glavo in — molčí. Spoznal je, da mora z njima, ker sam vender ne more ostati doma. — Vsi trije osedlajo toraj svoje lepe vrance, vzemó svoje blesteče, ostre sulice in otidejo vsak po svojem potu — iskat sreče.

Najstarejši prehodi gorovje in pride v širno, rodovito deželo. Drugi je preplul sinje morje in našel vsa ona lepa, imovita mesta, o katerih se mu je doma sanjalo. Oba brata našla sta vse, vse, česar sta iskala — le sreče, jedino le sreče nista mogla najti nikjer. Najmlajši bratec pa se še ni daleč podal iz doma — bil je komaj na kraji gozda — ko se mu jame zazdevati, da mu v prsih nečesa manjka — pogrešal je sreá. Obstoji in reče lepemu vrancu: Bolje bode, ako se povrneva nazaj v domovino, v sredino najine pustinje. Izpodbôde konja in ta ga po bliskovo nese óni pot, po katerem sta bila prišla. S solzami v očéh pozdravlja ljubljene domače lokve. Sveža vonjava mu dehtí nasproti; sedàj uméje skrivnostno šumenje dreves, uméje sladko ptičje petje; zazdí se mu, da se vse raduje njegove vrnitve.

Dospevši do svoje domače hiše, najde na nje pragu deklico, zlatorumenih las in nebeških očij. V rokah ima preslico, pri nogah pa jej v krilu leži lágodno zvita mačica in spi.

Iznenaden vpraša mladenič ljubeznivo prikazen: Kdo si, lepo dete?

Ljubeznivo se smijoč, pogleda ga deklica in mu odvrne z zvonkim glasom: Jaz sem — sreča!

Janja.

